

Sygn. akt (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Maszner

Protokolant: Eryk Marciniak

Przy udziale Jarosława Sochy Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 czerwca 2019 r. i 5 lipca 2019 r.

sprawy P. Z. s. K. i U. z d. J., ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że: w dniu 13 grudnia 2018 r w O., gm. K., pow. (...), woj. (...) działając umyślnie, wielokrotnie uderzył metalową rurką po całym ciele ojca K. Z. powodując u niego obrażenia, które skutkują rozstrojem zdrowia i naruszając czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, lewym nadgarstku, kolanie lewym,

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.,

orzeka

- oskarżonego P. Z. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 157 § 1 k.k. z tym że ustala iż oskarżony spowodował u ojca K. Z. obrażenia w postaci stłuczenia głowy okolicy potylicznej, złamania kości nosowej, stłuczenia lewego ramienia z podbiegnięciami krwawymi, stłuczenia kończyn dolnych z mnogimi obrzękami i podbiegnięciami krwawymi, wieloodłamowego złamania głowy i okolicy podgłowej kości strzałkowej lewej oraz spiralnego wieloodłamowego złamania końca dystalnego kości strzałkowej lewej z przemieszczeniem, które skutkowały rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni i na podstawie art. 157§1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- Na podstawie art. 62 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. Z. wykonanie kary w systemie terapeutycznym,
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. (2) z Kancelarii Adwokackiej w O. kwotę 516,60 (pięciuset szesnastu, 60/100) złotych w tym VAT z tytułu nie opłaconej przez oskarżonego P. Z. pomocy prawnej udzielonej z urzędu,
- na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 grudnia 2018 roku godz. 09:55 do dnia 07 czerwca 2019 roku godz. 14.20,
- na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego ujętego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/43/19/P pod poz. 1 na k. 88 akt sprawy i zarządza jego zniszczenie,
- na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego P. Z. w całości od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt (...)

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

K. Z. wraz z żoną U. Z. oraz dwoma synami M. i H. zamieszkiwał w jednym budynku jednorodzinnym. W tym samym budynku usytuowane jest oddzielne mieszkanie z osobnym wejściem, które zajmował syn K. i U. Z. P. Z.. P. Z. jest osobą uzależnioną od alkoholu i narkotyków. Pomimo podejmowanych terapii, nie zakończył leczenia, przerywając je na własne żądanie.

W dniu 13 grudnia 2018 roku w godzinach rannych K. Z. zaczął przygotowywać się do odnowienia i odmalowania kuchni. W czasie kiedy K. Z. rozpoczął prace do miejsca zamieszkania po kilkudniowej nieobecności przyjechał P. Z. zachowywał się jakby był pod wpływem narkotyków lub alkoholu. P. Z. zawołał swojego ojca, który do niego wyszedł. Pomiędzy mężczyznami wywiązała się rozmowa, w której P. Z. prosił ojca, aby mu pomógł, jednak K. Z. nie był w stanie zrozumieć, w czym miał pomóc synowi. Mężczyźni się rozeszli, K. Z. udał się do swojej części domu i rozpoczął prace remontowe od mycia ścian przed malowaniem. Wtedy też do K. Z. przyszedł P. Z. pytając o to, gdzie znajduje się jego siekiera. K. Z. odpowiedział synowi, że nie brał jej, jak też wskazał, gdzie ewentualnie może się ona znajdować. Po wyjściu P. Z., K. Z. wszedł na szafkę. Wtedy też do kuchni, w której znajdował się K. Z. wpadł P. Z. w rękę trzymając metalową rurę. P. Z. podbiegł do swojego ojca i zaczął go uderzać trzymaną w rękę rurą po nogach. K. Z. w swojej obronie wylał na P. Z. wodę z wiaderka, po czym zeskoczył z szafki. Mężczyźni zaczęli się szamotać, K. Z. próbował wyrwać synowi rurkę z rąk. W tym czasie P. Z. w dalszym ciągu wielokrotnie uderzał swojego ojca metalową rurą po całym ciele, aż w końcu K. Z. udało się złapać za trzymaną przez syna rurę. Słyszac krzyki do kuchni przyszła U. Z., która wezwała na miejsce policję oraz pogotowie.

W wyniku uderzeń K. Z. zadanych przez oskarżonego doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy okolicy potylicznej, złamania kości nosowej, stłuczenia lewego ramienia z podbiegnięciami krwawymi, stłuczenia kończyn dolnych z mnogimi obrzękami i podbiegnięciami krwawymi, wieloodłamowego złamania głowy i okolicy podgłowej kości strzałkowej lewej oraz spiralnego wieloodłamowego złamania końca dystalnego kości strzałkowej lewej z przemieszczeniem, które skutkowały rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni. P. Z. opuścił mieszkanie swoich rodziców. Po przybyciu na miejsce funkcjonariuszy policji w osobach M. S. oraz T. H., P. Z. zachowywał się spokojnie, jednak w czasie przeprowadzanej interwencji zaczął grozić, że jeśli zostanie w domu, to zabię ojca. W związku z powyższym P. Z. został zatrzymany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań pokrzywdzonego K. Z. (k. 19-20, k. 177-178), zeznań świadków M. S. (k. 14v, k. 177v), T. H. (k. 16v, k. 177v-178) oraz dowodów z dokumentów w postaci: protokołu zatrzymania (k. 2), niebieskiej karty (k. 4-7), protokołu oględzin (k. 12-13), dokumentacji medycznej (k. 31), informacji o karalności (k. 36-37), odpisów aktów oskarżenia (k. 52-53), wyroku SR w Otwocku w sprawie Sądu Rejonowego w Otwocku w sprawie (...) (k. 54), opinii (k. 57-59), informacji o karalności (k. 60-61), historii choroby (k. 70-72), dokumentacji medycznej (k. 76-81), opinii (k. 83-86, k. 90-91), informacji o karalności (k. 94-96), opinii (k. 111-116), informacji o karalności (k. 166), zaświadczenia lekarskiego (k. 174), karty informacyjnej leczenia szpitalnego (k. 175).

Oskarżony P. Z. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Przesłuchany w toku postępowania w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony wskazał, że tata został uderzony w nogę, nigdzie indziej nie był uderzony. Oskarżony wskazał, że ma problemy ze sobą, zawroty głowy. Nie znajduje się pod wpływem żadnych substancji, nie był również badany przed osadzeniem w Policyjnym Pomieszczeniu dla Osób zatrzymanych.

Sąd oceniając wyjaśnienia złożone przez oskarżonego przyznał im walor wiarygodności w zakresie, w którym przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, bowiem znajdują one potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Sąd miał również na uwadze, że oskarżony nie miał interesu w tym, żeby kierować oskarżenie przeciwko sobie. W zakresie, w którym oskarżony wskazał, że uderzył pokrzywdzonego jedynie w nogę Sąd nie przyznał wyjaśnieniom oskarżonego waloru wiarygodności, bowiem nie znalazły one potwierdzenia w zgromadzonym

w sprawie materiale dowodowym, w tym zeznaniach świadka K. Z. jak również opinii biegłego wskazującej na doznane przez pokrzywdzonego obrażenia ciała.

Walorem wiarygodności w całości Sąd obdarzył zeznania świadka K. Z., które są jasne, spójne, konsekwentne. W swojej relacji świadek opisał przebieg zdarzenia, oraz zachowanie oskarżonego. K. Z. podał, że w dalszym ciągu nie może podjąć pracy z uwagi na stan zdrowia.

Jako w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków M. S. oraz T. H., funkcjonariuszy policji, którzy brali udział w interwencji w domu pokrzywdzonego. Zeznania świadków są jasne, spójne, wzajemnie się pokrywają i uzupełniają. Świadkowie wskazali, że podczas przeprowadzanej interwencji oskarżony zachowywał się spokojnie, wykonywał ich polecenia, jednak groził, że jeżeli zostanie w domu to zabije zarówno ojca jak też matkę.

Jako w pełni wiarygodne Sąd uznał wszystkie dowody z dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w toku postępowania zostały one bowiem sporządzone przez osoby do tego uprawnione, żadna ze stron nie kwestionowała waloru ich wiarygodności jak też autentyczności do czego Sąd również nie znalazł podstaw, zaś w połączeniu z osobowym materiałem dowodowy pozwoliły na odtworzenie pełnego i rzeczywistego przebiegu zdarzeń.

Istotnym dowodem z dokumentów w przedmiotowej sprawie była opinia sądowo-lekarska sporządzona przez biegłego K. Ż. dotycząca obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego. Opinia ta jest jasna, spójna, należyście umotywowana. W opinii tej biegły na podstawie dokumentacji medycznej pokrzywdzonego ustalił obrażenia jakich doznał pokrzywdzony K. Z., wskazując na obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy okolicy potylicznej, złamania kości nosowej, stłuczenia lewego ramienia z podbiegnięciami krwawymi, stłuczenia kończyn dolnych z mnogimi obrzękami i podbiegnięciami krwawymi, wieloodłamowego złamania głowy i okolicy podgłowej kości strzałkowej lewej oraz spiralnego wieloodłamowego złamania końca dystalnego kości strzałkowej lewej z przemieszczeniem, które skutkowały rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni.

Kolejnym istotnym dowodem w przedmiotowej sprawie była opinia biegłych psychiatrów która w ocenie Sądu jest jasna, spójna, kompletna, należyście umotywowana. Z opinii tej wynika, że oskarżony nie przejawia objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Natomiast biegli rozpoznali u niego zespół uzależnienia mieszanego od alkoholu, kanabinoli i psychosymulantów. Stan psychiczny oskarżonego nie znosił ani też nie ograniczał zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Biegli wskazali również, że w przypadku oskarżonego przy orzeczonej karze pozbawienia wolności, ze względów zdrowotnych jak też resocjalizacyjnych należy skierować oskarżonego do zakładu karnego, w którym będzie mógł odbywać karę w systemie terapeutycznym.

P. Z. został oskarżony o to, że w dniu 13 grudnia 2018 r w O., gm. K., pow. (...), woj. (...) działając umyślnie, wielokrotnie uderzył metalową rurką po całym ciele ojca K. Z. powodując u niego obrażenia, które skutkują rozstrojem zdrowia i naruszając czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, lewym nadgarstku, kolanie lewym tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Przepis art. 157 k.k. chroni zdrowie człowieka przed jego naruszeniem, które nie stanowi ciężkiego uszczerbku, ale inne, znacznie łagodniejsze naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia człowieka, który jest mierzony czasem trwania dysfunkcji ludzkiego organizmu i określany jako średni uszczerbek (§ 1) lub lekki uszczerbek (§ 2). Naganne zachowanie sprawcy przestępstwa ujętego w art. 157 k.k. jest określone tak samo jak na gruncie przestępstwa z art. 156 k.k. przez wskazanie, że sprawca powoduje, co oznacza jakiegokolwiek zachowanie (aktywne lub bierne), które jest przyczynowe dla skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia drugiego człowieka, innego jednak niż ten określony w art. 156 § 1 k.k. To sprawca swoim niewłaściwym zachowaniem sprawia, że jakiś człowiek ma dysfunkcję swojego organizmu. Przedmiotem czynności wykonawczej jest ciało lub organizm człowieka będącego w okresie postnatalnym, tzn. od chwili gdy przychodzi on na świat, aż do chwili biologicznej śmierci. Ustawodawca w art. 157 k.k. kontynuuje gradację typów przestępstw skierowanych przeciwko zdrowiu rozpoczętą w przepisie art. 156 k.k. W art. 156 k.k. penalizuje spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a w art. 157 k.k. spowodowanie innego niż ciężkie naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Oznacza to, że spowodowanie wszystkich pozostałych uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia, które nie zostały zakwalifikowane

przez ustawodawcę do kategorii ciężkich (i nie są wyszczególnione w art. 156 k.k.), jest penalizowane przez przepisy art. 157 k.k. Jednak również w przepisie art. 157 k.k. mamy do czynienia z rozwarstwieniem tych innych naruszeń czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na dwie grupy czynów nagannych. Kryterium podziału jest okres, na jaki nastąpiło spowodowanie naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Za czyny umyślne o poważniejszym charakterze uznane zostały takie, które powodują naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni. Zostały one spenalizowane w art. 157 § 1 k.k. jako tzw. średni uszczerbek na zdrowiu. Spowodowanie tzw. średniego, jak również tzw. lekkiego uszczerbku na zdrowiu jest penalizowane zarówno wtedy, gdy sprawca uczynił to umyślnie, jak i wtedy, gdy uczynił to nieumyślnie. Umyślne, a więc spowodowane z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni jest penalizowane w art. 157 § 1 k.k. i opatrzone najsurowszą sankcją.

Materiał dowodowy zgromadzony i ujawniony w toku przedmiotowego postępowania jednoznacznie wskazuje, że oskarżony P. Z. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu i w dniu 13 grudnia 2018 roku w czasie kiedy K. Z. stał na szafce, chcąc malować ściany w kuchni, wszedł do pomieszczenia kuchennego, a następnie metalową rurką zaczął uderzać go po nogach. Następnie kiedy K. Z. w obronie oblał syna wodą i zeskoczył z szafki, P. Z. zaczął się z nim szamotać w dalszym ciągu uderzając po całym ciele swojego ojca trzymaną w ręku rurką. P. Z. był świadomy swojego zachowania i miał możliwość przewidywania jego skutków, pomimo to jednak uderzał ojca rurką powodując u niego obrażenia ciała. K. Z. w związku z wielokrotnymi uderzeniami doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy okolicy potylicznej, złamania kości nosowej, stłuczenia lewego ramienia z podbiegnięciami krwawymi, stłuczenia kończyn dolnych z mnogimi obrzękami i podbiegnięciami krwawymi, wieloodłamowego złamania głowy i okolicy podgłowej kości strzałkowej lewej oraz spiralnego wieloodłamowego złamania końca dystalnego kości strzałkowej lewej z przemieszczeniem, które skutkowały rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, że zarówno wina oskarżonego w zakresie czynu z art. 157 § 1 k.k. nie budzi wątpliwości, mając zaś na uwadze treść opinii biegłego odnośnie obrażeń ciała jakich w wyniku działania oskarżonego doznał K. Z., Sąd w tym zakresie zmienił opis czynu ustalając, że oskarżony spowodował u ojca K. Z. obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy okolicy potylicznej, złamania kości nosowej, stłuczenia lewego ramienia z podbiegnięciami krwawymi, stłuczenia kończyn dolnych z mnogimi obrzękami i podbiegnięciami krwawymi, wieloodłamowego złamania głowy i okolicy podgłowej kości strzałkowej lewej oraz spiralnego wieloodłamowego złamania końca dystalnego kości strzałkowej lewej z przemieszczeniem, które skutkowały rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni.

Wobec powyższego, Sąd wymierzył oskarżonemu P. Z. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał, iż taka kara będzie w świetle art. 53 § 1 i § 2 k.k. karą sprawiedliwą i wyważoną z punktu widzenia stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego. Sąd orzekając powyższą karę wziął pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające oskarżonego.

W przypadku oskarżonego P. Z. jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonego do popełnionego przestępstwa. Okoliczności obciążające zaś stanowiła uprzednia karalność oskarżonego w tym za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k., popełnienie przestępstwa na szkodę osoby dla oskarżonej najbliższej - ojca, jak również liczne obrażenia ciała, których doznał pokrzywdzony, które w dalszym ciągu uniemożliwiają mu podjęcie pracy zarobkowej.

Wobec powyższych okoliczności Sąd uznał, iż w przypadku oskarżonego kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu. Spełni ona również swoje cele w zakresie prewencji szczególnej i pozwoli oskarżonemu zrozumieć naganność jego zachowania. Sąd pomimo, iż uznał przyznanie się oskarżonego do winy, jako okoliczność łagodzącą miał na uwadze, że oskarżony jest osobą wysoce zdemoralizowaną i w jego wypadku jedynie kara pozbawienia wolności jest w stanie spełnić swoje cele. Sąd miał na uwadze, że oskarżony nie miał powodów do tego, aby używać przemocy w stosunku do swojego ojca, a tym bardziej, aby dotkliwie go pobić. Z tych też względów kara w niższym wymiarze w przypadku oskarżonego, który był już karany za popełnienie przestępstwa na szkodę osoby najbliższej – żony, nie tylko nie spełniłaby celów kary, ale również

nie uczyniłaby zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Dodatkowo należy podkreślić, że sam oskarżony swoją postawą wskazywał na swój lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego dopuszczając się kolejnego przestępstwa, co dodatkowo wskazuje, że jedynie kara w orzeczonym wymiarze w przypadku oskarżonego spełni swoje cele i pozwoli oskarżonemu zrozumieć naganność jego zachowania.

Biorąc zaś pod uwagę, że oskarżony P. Z. jest osobą uzależnioną od narkotyków oraz alkoholu, dotychczas nie podjął skutecznego leczenia, zaś jego uzależnienie w ocenie Sądu ma znaczny wpływ na popełniane przez niego przestępstwa, w tym również biorąc pod uwagę treść opinii biegłych psychiatrów, z której jednoznacznie wynika, że w przypadku oskarżonego dla osiągnięcia celu jakim jest jego resocjalizacja, jak też biorąc pod uwagę względy zdrowotne, niezbędne jest skierowanie oskarżonego do odbycia kary w systemie terapeutycznym, Sąd na podstawie art. 62 k.k. orzekł wobec oskarżonego wykonanie kary w systemie terapeutycznym. Sąd zważył iż oskarżony podchodzi bezkrytycznie do popełnionego przez siebie czynu a zwłaszcza do kwestii stwierdzonego uzależnienia co znalazło odzwierciedlenie w oświadczeniu, iż nie wyraża zgody na orzeczenie wobec niego na podstawie art. 387 kpk kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym. Wobec takiego stanowiska oskarżonego Sąd uznał iż jedynie kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy odbyta w systemie terapeutycznym spełni funkcję resocjalizacyjną kary.

Sąd zgodnie z przepisem art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 grudnia 2018 roku godz. 09:55 do dnia 07 czerwca 2019 roku godz. 14:20, uznając, iż jeden dzień pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z przepisem art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci metalowej rurki koloru czarnego o długości 97 centymetrów i średnicy 2,5 centymetra ujętego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/43/19/P pod poz. 1 na k. 88. Wskazany przedmiot służył oskarżonemu do popełnienia przestępstwa w związku z czym Sąd uznał, że nie podlega on zwrotowi oskarżonemu i zasadnym jest orzeczenie jego przepadku. Jednocześnie Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego.

Sąd zgodnie z wnioskiem obrońcy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. (2) z Kancelarii Adwokackiej w O. kwotę 516,60 złotych w tym 23 % podatku VAT w kwocie 96,60 złotych tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. Z. z urzędu. Sąd miał na uwadze, że oskarżony nie opłacił kosztów obrony.

Nadto zgodnie z dyspozycją przepisu art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od kosztów postępowania, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego, który był tymczasowo aresztowany i do odbycia ma karę pozbawienia wolności, konieczność uiszczenia kosztów postępowania, byłaby zbyt uciążliwa i w sposób negatywny wpłynęłaby na możliwość oskarżonego do utrzymania siebie i rodziny.